

Meditacions: Dimarts després del III diumenge d'Advent

Reflexió per meditar dimarts de la tercera setmana d'Advent. Els temes proposats són: la humilitat i l'orgull; l'amor es manifesta en obres concretes; la paràbola dels dos fills.

D'AQUÍ A POCS DIES ens agenollarem davant del Nen Jesús al portal de Betlem. Allí mirarem amb sorpresa la grandesa de l'amor de Déu en un nounat. L'Encarnació ens ensenya el camí per ser grans, que no és cap altre que fer-nos petits. Sant Pau

expressa bé la humilitat d'aquell Fill que, sent Déu, «es va fer no res: prengué la condició d'esclau» i «s'abaixà i es feu obedient fins a la mort» (*Fl* 2, 7-8). Aquest és el secret que el nostre Salvador ens ensenya cada Nadal. El Verb encarnat ens mostra que el Senyor de l'univers triomfa en la humilitat. Precisament per aquest abaixament «Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli» (*Fl* 2, 9-10).

A la primera lectura trobem una vehement exhortació del profeta Sofonies a la conversió. Acusa Jerusalem d'orgull i rebel·lia perquè «no fa cas de cap advertència, ni admet la correcció. No confia en el Senyor i es manté allunyada del seu Déu» (*So* 3, 2). Al contrari —afirma en el seu oracle— el poble es presumia en la seva altivesa i es vantava a la muntanya santa (cf. *So*

3, 11). Aquesta mateixa temptació continua sent present quan «l'orgullós intenta inútilment treure del seu soli Déu, que és misericordiós amb totes les criatures, i així poder-s'hi acomodar ell»^[1].

Per comunicar el seu amor del Pare, Déu espera que l'home es reconegui lliurement com a criatura necessitada. Li és molt grata al Senyor la petició que fem a l'Oració sobre les ofrenes de la Missa d'avui: «Que us siguin plaents, Senyor, les nostres humils pregàries i ofrenes; i, ja que no ens podem refiar dels nostres mèrits, auxilieu-nos amb la vostra misericòrdia»^[2]. Necessitem suplicar amb freqüència al Senyor que allunyi de nosaltres la temptació de la supèrbia, perquè «si aconseguix d'emmordassar amb les seves múltiples al·lucinacions — assenyalava sant Josepmaria—, la persona atacada es vesteix d'aparença, s'emplena de buidor,

s'envaneix com el gripau de la falla, que inflava el pap, tot presumint, fins que va rebentar»^[3]. Que diferent és l'actitud de Déu que, en venir a la terra, es fa un Infant fràgil, necessitat de tota ajuda, incapaç d'imposar-se amb violència davant dels altres, per fer amable el camí de tothom fins al pessebre.

«BENEIRÉ EL SENYOR en tot moment, tindrè sempre als llavis la seva lloança. La meva ànima es gloria en el Senyor; se n'alegraran els humils quan ho sentin» (Sl 34, 2-3). La humilitat «ens ajuda a conèixer, simultàniament, la nostra petitesa i la nostra grandesa»^[4]. Sant Josepmaria es referia a la humilitat com la deïficació bona de la criatura que coneix l'amor que Déu hi ha dipositat. El seu principal enemic és la deïficació dolenta, fruit de la

supèrbia: gloriar-se en un mateix en lloc de gloriar-se en el Senyor.

El cor que se sap beneït amb tantes gràcies del cel procura correspondre generosament al Senyor, perquè «l'amor amb amor es paga»^[5]. No és possible estimar en general, ni és amor aquell que només es queda en bones intencions. L'amor es plasma en actes concrets que deixen entreveure alguna cosa del que passa al cor de qui estima. Un amor que no deixa empremta en detalls, en expressions d'afecte, es pot apagar a poc a poc o quedar petit, sense experimentar el veritable goig. «Al capvespre de la vida t'examinaran en l'amor», deia sant Joan de la Creu, perquè l'amor autentifica el valor de les nostres obres.

Es podria dir que l'amor té dos trets fonamentals: tendeix a donar, més que no pas a rebre; i procura manifestar-se més en les obres que

en les paraules. «Quan diem que està més en donar que en rebre és perquè l'amor sempre s'encomana, sempre s'encomana, i és rebut per l'estimat»^[6]. I «quan diem que està més en les obres que en les paraules» és perquè «l'amor sempre dona vida, fa créixer»^[7]. Un bon termòmetre per conèixer el nostre amor a Déu podria ser preguntar-nos com servim i procurem fer feliços els qui tenim més a prop, «perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu» (1 Jn 4, 20). L'amor a Déu i l'amor al proïsme són inseparables, són com la cara i la creu d'una moneda. «No hi ha camí més segur per arribar a Déu, que l'amor al proïsme»^[8], afirmava sant Agustí, perquè «l'amor al proïsme és com el niu de l'amor de Déu»^[9], és el lloc on creix.

A L'EVANGELI d'avui, nostre Senyor ens explica la història de dos fills (*Mt* 21, 28-32). El pare els demana que vagin a treballar a la vinya familiar i els germans tenen reaccions molt diferents. El primer respon amb rebel·lia i manca de respecte: «No hi vull anar». El segon, aparentment més obedient, li diu que sí que ho farà. Passat el primer rampell, el fill que va dir que no, s'ho repensa, se'n penedeix, i treballarà a la vinya. El fill del sí, en canvi, no va a la feina. El primer, conclou Jesús, cau per debilitat però, encoratjat per la fe, s'aixeca i obeeix el Pare. En canvi, el segon no és fidel a la seva promesa i representa els caps del poble que honren Déu «amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi» (*Is* 29, 13; *Mt* 15, 8).

Jesús en aquesta paràbola parla també al nostre cor. Certament trobem un bocí del comportament de cadascun d'aquests fills a la nostra

vida. Moltes vegades les nostres disposicions són estupendes, però per debilitat no aconseguim tirar endavant els nostres bons desitjos. I en moltes ocasions ens passa el contrari: després d'una primera reacció de rebel·lia, ens corregim i, amb l'ajuda de la gràcia, abracem amorosament la voluntat de Déu. Ambdues actituds són presents habitualment en la nostra lluita interior i les hem de conèixer de prop per saber com reaccionar en cada moment. Podríem imaginar també l'existència d'un tercer fill: aquell que diu «sí, hi vaig» i amb les seves obres ratifica sempre les paraules. Aquest fill —fidel en tota ocasió— és, en realitat, Jesucrist, que ens convida a entrar en el moviment d'amor al Pare.

En la nostra pregària d'avui podem dir a Déu: com m'agradaria ser un fill com Jesús! Un fill que respon sí! I quan no ho som, arriba llavors el

moment de dir-li al Senyor que tingui paciència amb nosaltres. Caure en el desànim seria una manifestació d'orgull; ens faria comprendre que estàvem posant l'esperança en nosaltres mateixos i no en Déu. Davant el coneixement de la seva pròpia debilitat, sant Josepmaria suplicava amb senzillesa: «Senyor, Vós que heu guarit tantes ànimes, feu que en tenir-vos en el meu pit o que en contemplar-vos en el Sagrari, us reconegui com a Metge diví»^[10]. Aquesta petició humil ens atorgarà pau i, agafats de la mà de la nostra Mare, tornarem a posar-nos drets amb esperança.

^[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 100.

^[2] Oració sobre les ofrenes, dimarts de la tercera setmana d'Advent.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 100.

[4] Ibid., núm. 94.

[5] Refrany popular.

[6] Francesc, Homilia, 27-VI-2014.

[7] Ibid.

[8] Sant Agustí, *Dels costums de
l'Església catòlica*, 1, 26, 48.

[9] Sant Agustí, *Ibid.*, 1, 26, 5.

[10] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, núm. 93.